

Det finns något av en paradox i förhållandet mellan motiv och format i Pelle Granbergs bildvärld. Ju större motivet är ju mindre format tycks han arbeta med. Där finns också något av en bildutopi, ett löfte om en ljusning, i det mesta han gör. Det är som om vi som betraktare befinner oss i ett rum och tittar, genom bilden, ut i ett annat. I det ser vi ett oändligt landskap som upplöses i ett ljus mot horisonten. Ibland är landskapet en åsrygg eller en myrmark med magervuxna martallar ibland är det ett havsmotiv där man kan skymta ett segel mot en blåsig himmel som tornar upp sig vid synranden. Det är krita eller tuschmålning i svart och vitt. Förekommer det någon färg så är det endast den gula tonen i den rullgardinsväv som Granberg så gärna målar på. - Den tar tuschen så bra och suger precis lagomt, säger Pelle Granberg när frågan om underlaget kommer på tal. - Jag blir nog slut som artist när alla har gått över till persienner, fortsätter han med ett leende. Tuschet, rullgardinerna och de oändliga horisonterna har följt honom genom åren. Han kan sitt medium och har utvecklat sin handstil. Motivmässigt är det inga överraskningar. Man vet vad man kommer att få se när man besöker hans utställningar, här kunde man kritiskt höja ett varningens finger och prata om manér och att vara sin stil alltför trogen men den gesten stannar blott vid tanken, hans bilder har en laddning som lyfter sig över rutinens branter. Det är något i det utelämnade som gör att man dras in i bilderna. Det svarta och vita har inte färgens förförelse det sysslar bara med ljuset och formen. Med de verktygen mejslar han ut små poem, haikudikter i bild som i några strofer förmår gestalta någonting storslaget. Vad vet jag inte riktigt, men att det är stort och märkligt får han mig att förstå.

Tekniskt tycks han arbeta med de enklaste av redskap en svartkrita eller en kluven trasig redispenna som skapar en slags dubbellinje. Med korta små streck bygger han upp skuggspelet i formerna samtidigt som vitheten i papperet och avsaknaden av linjer blir ljuset i bilden. Somliga bilder exempelvis *Eruptiv I* påminner om van Goghs slingrande linjeföring fast i svartvitt. I några runda målningar benämnda *Tondo*, som betyder just rund målning, excellerar han i ljusmåleri och den runda formen förstärker känslan av att titta in genom en glugg eller en ventil in i en annan värld. När han går närmare sina motiv som till exempel i de avbildade träden i bilden *Ljusning* förloras mycket av ljuskraft och magi.

Det var många årtionden sedan man såg bilder i stora format av Pelle Granberg. På den tiden hade han inte riktigt utvecklat sin drivna teknik. Det vore intressant att få se dagens tuschmåleri uppdragna i riktiga storformat men då kanske det storslagna skulle sjunka ihop och paradoxen mellan motiv och format skulle förloras. Men man kan ju tänka tanken...

Bertil Sundstedt